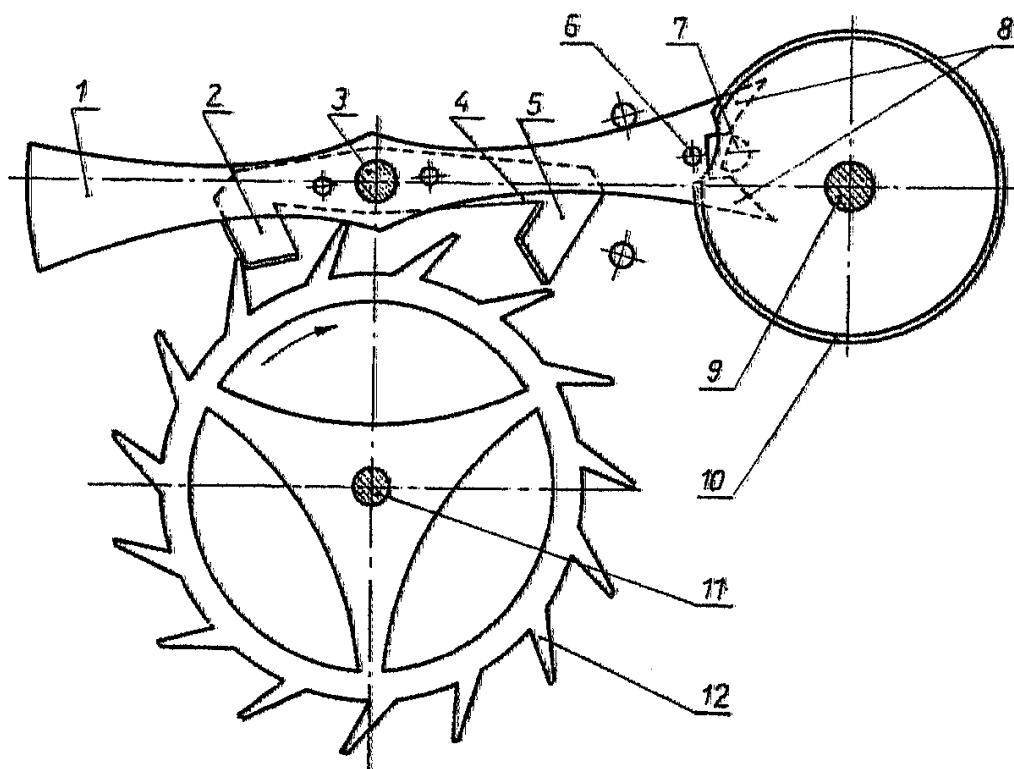

Wychwyty angielski

Pierwszy swobodny wychwyty kotwicowy do zegarów balansowych, którego wynalazcą był Thomas Mudge. Wychwyty angielski podlegał wielu modyfikacjom, zanim osiągnął taką konstrukcję, jaką przedstawia rys. W.35. Charakterystyczną cechą wychwyty angielskiego jest to, że powierzchnie impulsu znajdują się wyłącznie na paletach 2 i 5, i dlatego są one szerokie. Koło wychwytowe 12, osadzone na osi 11, ma zwykle piętnaście ostrych zębów pochylonych do przodu pod kątem 24° . Do kotwicy 4, osadzonej na wałku 3, są przymocowane widełki 1 przedłużone poza oś obrotu, w celu zachowania równowagi. Widełki są zaopatrzone w dwa rożki 8 oraz osadzone w nich pionowo kołek 6, będący bezpiecznikiem. Na osi 9 balansu osadza się przerezutnik pojedynczy 10, w którym jest zamocowany palec przerezutkowy 7. Palety są kamienne, ale osadzone z boku w wycięciach ramion kotwicy, dlatego z wierzchu nie są widoczne. Bywają także palety stalowe, stanowiące całość z kotwicą. Palety obejmują 2,5 podziałki. Kotwica może być równo lub nierównoramienna. Osie wychwyty angielskiego (koła wychwytowego i kotwicy) oraz balansu są rozmieszczone pod kątem prostym. Zaletą wychwyty angielskiego jest to, że przyleganie palety do zęba spowodowane smarem jest małe dzięki ostrym zębom, a więc zgęszczanie się smaru nie powoduje większych zmian chodu zegarka. Wadą wychwyty angielskiego są cienkie zęby koła wychwytowego, łatwo mogące ulec uszkodzeniu.

Rys. W.35. Wychwyty angielski

1 — widełki kotwicy, 2 i 5 — palety, 3 — wałek kotwicy, 4 — kotwica, 6 — kołek (bezpiecznik), 7 — palec przerezutkowy, 8 — rożki, 9 — oś balansu, 10 — przerezutnik pojedynczy, 11 — oś koła wychwytowego, 12 — koło wychwytowe

źródło: "Ilustrowany słownik zegarmistrzowski" Bartnik/Podwapiński